ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Ἰακωβᾶτος, Στριφτόμπολας, Κόκκορης. Ὁ θάνατος τοῦ Ὄθωνος καὶ ὁ ἀγράμματος βουλευτής. Μιὰ κωμικὴ ἀγόρευσις. Ὁ Κωνσταντῖνος Πλατούτσας καὶ τ' ἀνέκδοτά του. Τί εἶνε τὸ Δοβλέτι «Νουνέ μου, σφάξε με !...» Τὰ σαρώματα τοῦ Ἄργους. Μιὰ περίεργη προσφώνησις. Ἕνας ἀστυνόμος λακές !. κ.λ.π.

Ἐ λίγες μέρες, ἀρχίζει ἡ Βουλὴ τὶς ἐργασίες της. Μᾶς δίνει συνεπῶς τὴν εὐκαιρία νὰ ποῦμε λίγα περίεργα πράγματα ἀπὸ τὴν ἱστορία της :

Ἀπὸ φυσιογνωμιῶν, περιβολῆς, χαρακτήρων, γνώσεων, φραστικῶν τρόπων, ἡ αἴθουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου ἦταν ἀνέκαθεν ὁ καθρέφτης τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, παρουσίασε δὲ τὶς φαιδρότερες ἐκπλήξεις καὶ τὰ διασκεδαστικότερα ἐπεισόδια. Ἡ ἰδιόρρυθμες μορφὲς δὲν ἔλειψαν ἀπὸ καμμιὰ περίοδο. Μερικοὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς τῶν παλαιοτέρων χρόνων ἄφησαν ὄνομα. Καὶ χωρὶς νὰ κάνουμε συγκρίσεις, πόσα δὲν μᾶς λένε, π. χ. τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν Ἰακωβάτων, τῶν ζωηροτάτων Κεφαλλήνων βουλευτῶν καὶ ἀντιπάλων τοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, ἡ μορφὲς τῶν φουστανελλοφόρων Κόκκορη καὶ Στριφτόμπολα, ὁ ἀθάνατος τοῦ Ἄργους ἀντιπρόσωπος Πλατούτσας καὶ τόσοι ἄλλοι. Εἶχαν φέρει μέσα στὴ Βουλὴ τὴ θυμοσοφία τους, τὸ παιγνιδιάρικο πνεῦμα τους, τὸ ντόπιο τους λεξιλόγιο, τὴ λαϊκὴ σάτυρα, εἶχαν φέρει τὴν ὁρμή τους ἢ τὴν εὔθυμη διάθεση τῆς ψυχῆς τους. Καὶ εἶχαν ἐπιβληθῆ ὡς ξεχωριστὲς μονάδες, ὡς τύποι—ὄχι βέβαια ὡς μεγάλες κοινοβουλευτικὲς φυσιογνωμίες. Μὲ τοὺς λαοφιλεῖς αὐτοὺς ἀντιπροσώπους ἦταν σὰν νὰ καθότανε ἡ ἰδιότυπη μορφὴ κάθε ἐπαρχίας στὴ βουλευτική της ἕδρα.

***

Ἀλλ' ἂν ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ ἔχει νὰ ἐπιδείξη ρήτορες πρώτης γραμμῆς, ἄνδρας γενικῆς μορφώσεως, ὑπῆρξαν ὅμως καὶ ἐποχὲς ποὺ ἀνέβηκαν στὸ ἄξίωμα τοῦ νομοθέτου καὶ ἄνθρωποι ἀγράμματοι, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐκθέσουν τὶς ἰδέες τους χωρὶς νὰ προκαλέσουν τὰ γέλοια. Τὸ ἱστορικὸ βῆμα ποὺ εἶνε μπροστὰ στὸ Προεδρεῖο ἔπαιξε πολλὲς φορὲς τὸ ρόλο καρκαντόλας ὅπου ἐκαρατομήθησαν ἡ Γραμματική, τὸ Σφυκτικό, ἀπόμη καὶ αὐτὴ ἡ στοιχειώδης Λογική. Θὰ μποροῦσε κανεὶς ν' ἀναφέρη πολλὰ σχετικὰ ἀνέκδοτα. Ἰδοὺ π.χ. ἕνα ἄγνωστο στοὺς πολλούς :

Ὅταν ἔφτασε στὰς Ἀθήνας ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου τοῦ πρώτου Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, ἡ Βουλὴ ἔτυχε νὰ συνεδριάζη. Τότε, ἕνας ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς ἀνέβηκε στὸ βῆμα, καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι, εἶπε :

— Κύριοι βουλευταί ! *Μαθὼν* ἡ Βουλὴ τὸν θάνατον τοῦ...

— *Μαθοῦσα !* *Μαθοῦσα !* ἐφώναξαν μὲ γέλοια οἱ ἄλλοι.

Ὁ ρήτορας - ποὺ ἦταν καὶ λίγο βαρύκοος—ἐξακολούθησε :

— Ὄχι γιὰ τὸ βουλευτὴ τὸν Πατούσα, γιὰ τὸν πρώην Βασιλέα τῆς Ἑλλάς λέω, τὸν ὁποῖον ὄρθε χαμπάρι ὅτι...

— Τέλος πάντων, τελειώνετε, κύριε βουλευτά, τί προτείνετε ; τὸν ἐρώτησε ὁ Πρόεδρος μὲ στενοχωρία.

— Νὰ περικόψουμε τὴ συνεδρίασι !

— Νὰ διακόψωμεν ἴσως θέλετε νὰ πῆτε ;

— Περικόψουμε, διακόψουμε τὸ ἴδιο κάνει.

Κ' ἔτσι ἡ ἀγγελία τοῦ θανάτου ἑνὸς πρώην Βασιλέως ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀντιχῆ γιὰ πολλὴ ὥρα ἀπὸ ἀπράκτητα γέλοια ἡ Ἑλληνικὴ Βουλή. Ἕνας συμπολίτης τοῦ βουλευτοῦ ἐκείνου, παρακολουθῶν ἀπὸ θεωρεῖο τὸ κατάντημα τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ἐπαρχίας του, εἶπε σ' ἕναν παρακαθήμενο φίλο του :

— Κρίμα στὸν ἄνθρωπο ! Πόσο καλύτερος ἦταν πέρσι.

— Μὰ πέρσι δὲν ἦταν βουλευτής.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν καλύτερος, ἐξήγησε ὁ ἄλλος.

***

Ὁ νοστιμώτερος ὅμως τύπος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου ὑπῆρξε ἀναμφιβόλως ὁ μακαρίτης Πλατούτσας. Ἀπόφοιτος τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου μόνον, ἐμεγάλωσε καὶ γέρασε μὲ τὴ μανία τῆς πολιτικῆς. Στὸν ὁρίζοντα τῆς ζωῆς του ἔβλεπε μιὰ κάλπη. Ἴσως ἐπειδὴ ἦταν βαφτισιμὸς τοῦ Θεοδώρου Δηλιγιάννη, εἶχε πιστέψει σοβαρὰ ὅτι ἦταν καμωμένος ἀπὸ στόφα πολιτικοῦ ἀνδρός. Σὲ κάθε ἐκλογή, ταστική ἢ ἀναπληρωματική, ἔβαζε ὑποψηφιότητα στὸ Ἄργος, καὶ πάντοτε ἐρχότανε τελευταῖος...Ἐπιλαχών ! «*Ἡ γεννέτειρά του δὲν ἤθελε νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆ τὰς τύχας της*» ἔγραφε γι' αὐτὸν ὁ Ἀργεῖος λόγιος Βαρδουνιώτης.

Τέλος, σὲ κάποια ἐκλογή, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἀντίπαλος, ἐβγῆκε ὁ Πλατούτσας. Ἦταν ἡ πραγματοποίησις ἑνὸς ὀνείρου 30 ἐτῶν ! Ὁ Πλατούτσας, γέρος πειά, ἐπόντεψε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ χαρά του. Ἀναχώρησε ἀμέσως γιὰ τὰς Ἀθήνας, παρουσιάσθηκε στὸν ἐπιφανῆ νοικό του, ὁ ὁποῖος εἶχε σχηματίσει Κυβέρνησι, τοῦ ἀφίλησε τὸ χέρι καὶ τοῦ ἐδήλωσε ὅτι τάσσεται καὶ αὐτὸς μὲ «*τὴ στρούγγα*» ! Ἐφρόντισε νὰ τὸ γράψουν ἡ ἐφημερίδες, κ' ἔπειτα ἐτηλεγράφησε στὸ Ἄργος νὰ τὸν περιμένουν.

«Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ φίλοι». Ἑπομένως καὶ τῶν κυβερνητικῶν βουλευτῶν. Ὁ Πλατούτσας, μόλις ἔφτασε στὸ διεθνοδρομικὸ σταθμὸ τῆς ἱστορικῆς πατρίδος του, βρέθηκε μπροστὰ σὲ ὁλόληρη διαδήλωσι μὲ σημαίες, κορδόνια καὶ τύμπανα. Χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἀνέβηκε σὲ μιὰ καρέκλα κ' ἔβγαλε λόγο :

«Βρὲ σεῖς, Ἀργεῖτες ! Γειά σας, χαρὰ σας καὶ καλῶς ἀντιμωθήκαμε, ντουντούκια !....»

— Ζήτωωωωω !...

— Σπασμός ! διέταξε ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἀργειακοῦ λαοῦ. Μὴ μὲ διακόπτετε !...

Νεκρικὴ σιγή. Ὁ Πλατούτσας ἔξυσε τὰ γένεια του, ἔπειτα τὸ κεφάλι του, καὶ τέλος βρῆκε τή....συνέχεια :

— «Ἀκοῦστε ! Ὅταν σᾶς λέω νὰ μὲ λόνετε, ἐσεῖς νὰ μὲ δένετε, καὶ ὅταν σᾶς λέω νὰ μὲ δένετε ἐσεῖς νὰ μὲ λύνετε !... Ἐκαταλάβατε ;...»

— Ὄχιιιι !...

— Ὀχιὰ καὶ δεντρογαλιά ! ἐφώναξε ὁ ἀπλεκτὸς τοῦ λαοῦ... Καὶ τώρα ἔμπρὸς τὰ ντραβούλια καὶ πᾶμε στὸ χωριό μας !

Καὶ μὲ τὸν Πλατούτσα μπροστά, ἡ διαδήλωσις μὲ τὶς σημαίες καὶ τὰ τύμπανα ἐξεκίνησε γιὰ τὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ποὺ ἐστήθη χορὸς καὶ πανηγύρι.

***

Ὁ ἰδιόρρυθμος αὐτὸς βουλευτὴς ἦταν μοναδικὸς σὲ χαρακτηρισμοὺς καὶ τολμηρότατος σὲ ὁμολογίες τῶν πράξεών του. Διεκήρυττε καθαρὰ ὅτι ἤθελε νὰ εἶνε «*πάντοτε μὲ τὸ Δοβλέτι*» δηλ. κυβερνητικός, ἀδιάφορο ποιά ἦταν ἡ Κυβέρνησις ! Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν ἔπεσε ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης, ὁ Πλατούτσας δὲν ἐδίστασε νὰ αὐτομετατεθῆ στὸ Τρικοῦπικό κόμμα ! Κι' ὅταν τὸν ἐπέπληττε γιὰ τὴν πολιτικὴ αὐτὴ προδοσία, ὁ ἀδίστακτος Ἀργεῖος εἶπε τὸ ἀθάνατον ἐκεῖνο :

— Βρὲ σεῖς, ξέρετε τί εἶνε τὸ Δοβλέτι ; Περβόλι μὲ διάφορα φρούτα !

Καὶ ἡ Ἀντιπολίτευσις ! Νεκροταφεῖο μὲ τὰ κυπαρίσσια του ! Τρώγονται, βρὲ σεῖς, τὰ κυπαρισσόμηλα ! Ὄχι ! Λοιπόν, ἄϊντε νὰ μοῦ χαθῆτε μπουνταλάδες !...

Ἀλλ' ὁ «Γέρος τοῦ Μωριᾶ»—ὅπως ἔλεγαν τὸ γέρο Δηλιγιάννη—δὲν ἄργησε ν' ἀναποδογυρίση μὲ τριπλοποδιὰ τὴ νέα Κυβέρνησι καὶ νὰ ξαναπάρη τὴν ἐξουσία. Τί νομίζετε, λοιπόν, ὅτι ἔκανε τότε ὁ Πλατούτσας ; Χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, ἔτραβηξε κατ' εὐθεῖαν στὴν ὁδὸν Ζήνωνος, ἐμπῆκε στὴ σάλα, ὅπου ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης ἦταν θρονιασμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ δεχόταν τὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων του, ἐγονάτισε, καὶ σκύβοντας ἅς τὸ πάτωμα τὸ κεφάλι, εἶπε μὲ πλαψιάρικη φωνή :

— Νουνέ μου, κόψε μου τὸ κεφάλι !...,

Μέσα στὴ γενικὴ ἔκπληξι τῶν παρευρισκομένων, ὁ Δηλιγιάννης ἔσκυψε, ἐσήκωσε βιαστικὰ τὸν ἀποστάτη βαφτιστικό του καὶ χαμογελῶντας, εἶπε :

— Συχωρεμένος, ἀπολωλὸς πρόβατον, συχωρεμένος ἀφοῦ μετανοεῖς !...

Καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήση πλάγι του. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὁ Πλατούτσας ἐνεχείρησε ἱερουργία στὸν Πρωθυπουργὸ τὸν πρῶτο κατάλογο ρουσφετίων. Ἦταν ὅλα ρουσφέτια προσωπικά ; Δὲν τὸ πιστεύουμε, γιατὶ ὁ Πλατούτσας, μ' ὅλη τὴν ἀστασία τοῦ χαρακτῆρος του, εἶχε ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ τῆς ἐπαρχίας του, καὶ τόνομά του εἶνε συνδεδεμένο μὲ ἔργα τοπικῆς κοινωφελείας. Ὁ νόμος «προστασίας τῆς ἐγχωρίου σαρκοθροποιίας» σεῖς ἐνέργειές του ὀφείλεται. Παρὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἦτ ἰν ἔξοχος ἄνθρωπος καὶ εἶχε ἀγαθὴ καρδιά. Τὸ μεγαλείτερο ἐλάττωμά του ἦταν ἡ σατυρικὴ διάθεσις νὰ ἐξευτελίζη τοὺς ἀξίωματούχους τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἢ μᾶλλον ἐκείνους ποὺ ἔχαναν τὴν ἀξιοπρέπειά τους γιὰ ἕνα ρουσφέτι. Κάποτε ὑπηρετοῦσε στὸ Ἄργος ἕνας ἀστυνόμος Τρικουπικῶν φρονημάτων, ὁ ὁποῖος ἀφατρίαζε εἰς βάρος τῶν Δηλιγιαννικῶν. Ὅταν ὅμως ἦρθε ὁ Δηλιγιάννης «στὰ πράματα» καὶ τὸ σκαθὶ τοῦ Πλατούτσα ἔπαβε, ὁ ἀ-

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΤΡΕΙΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ

(Παραμῦθι τῆς Κορώνης)

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας τσοπάνης ποὺ εἶχε τὴν στάνη του ἔξω ἀπ' τὸ χωριό. Δίπλα στὴ στάνη, εἶχε κ' ἕνα σπιτάκι ὅπου κοιθόταν ὁ ἴδιος. Ἕνα βράδυ, ἐκεῖ ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ πλαγιάσῃ, ἀκούει νὰ τοῦ βροντᾶνε δυνατὰ τὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶνε ; φωνάζει.

— Ἄνοιξε !

Ἀνοίγει ὁ τσοπάνης καὶ βλέπει μιὰ μαυροφόρα γυναῖκα.

— Ποιὰ εἶσαι ; τῆς λέει. Τί θέλεις ;

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Βλογιά, τοῦ ἀπαντάει ἐκείνη καὶ ἤρθα νὰ μοῦ δώσῃς τὸ καλύτερό σου ἀρνὶ γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σὲ πιάσω καὶ θὰ πεθάνῃς. Δόσε μοῦ το λοιπὸν γιὰ νὰ σ' ἀφήσω.

Σκέφθηκε λίγην ὥρα ὁ τσοπάνης κι' ὕστερα τῆς λέει :

— Ἐγώ, κυρὰ μου, καθὼς θυμᾶμαι καὶ ὁ ἴδιος καὶ καθὼς μοῦ τὸ ἔχει πῆ καὶ ἡ μάννα μου, τὴν βλογιὰ τὴν ἔχω βγάλει κι' ἔτσι δὲν φοβᾶμαι πειὰ νὰ τὴν ξαναβγάλω, κι' ἂν τὴν βγάλω θὰ τὴν βγάλω ἐλαφρυά. Λοιπὸν φεύγα καὶ πήγαινε στὸ καλό, γιατὶ δὲν σ' ἔχω ἀνάγκη.

Σηκώνεται λοιπὸν ἡ βλογιὰ καὶ φεύγει ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦρθε. Πάει νὰ πλαγιάσῃ πάλι ὁ τσοπάνης, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀκόμη κλείσει τὰ μάτια του κι' ἀκούει νὰ τοῦ χτυποῦνε πάλι τὴν πόρτα.

— Ἄει στὸ καλό, λέει. Ποιὸς εἶνε πάλι τοῦτος ;

Ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ βλέπει πάλι μιὰ μαυροφόρα γυναῖκα.

— Ποιὰ εἶσαι, κυρὰ μου ; τὴ ρωτάει. Τί θέλεις ἀπὸ μένα τέτοια ὥρα ;

— Ἐγώ, τοῦ λέει ἐκείνη, εἶμαι ἡ διφθερίτις καὶ ἤρθα νὰ μοῦ δώσῃς τὸ καλύτερό σου ἀρνὶ γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σὲ πιάσω καὶ θὰ πεθάνῃς.

Ἀναθυμᾶται ἐκεῖνος λίγην ὥρα καὶ τῆς ἀπαντάει ὕστερα :

— Κυρὰ μου, ἐγώ, καθὼς μοῦ ἔχει πῆ ἡ μάννα μου καὶ καθὼς θυμᾶμαι καὶ ὁ ἴδιος, τὴν διφθερίτη τὴν ἔχω βγάλει σὰν ἤμουνα μικρὸ παιδὶ καὶ τώρα εἶν' ἀδύνατο πειὰ νὰ τὴν ξαναβγάλω. Λοιπὸν σῦρε στὴν εὐχή γιατὶ δὲν σ' ἔχω ἀνάγκη.

Παίρνει τὸ φύσημά της καὶ ἡ διφθερίτις καὶ φεύγει. Πέφτει ὁ τσοπάνης γιὰ νὰ κοιμηθῆ λιγάκι. Ὅτι ἐπόντεψε νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος κι' ἀκούει πάλι νὰ τοῦ βροντοῦν τὴν πόρτα.

— Μωρ' τί εὐχὴ Θεοῦ εἶνε τοῦτο ἀπόψε, λέει. Δὲ θὰ μ' ἀφήσουν ἀπόψε νὰ ἡσυχάσω μιὰ σειγμή !

Ἀνοίγει τὴν πόρτα, βλέπει πάλι μιὰ μαυροφόρα.

— Ποιὰ εἶσαι ἐσὺ κυρὰ μου, τὴν ρωτάει. Τί θέλεις ἀπὸ μένα ;

— Ἐγώ, τοῦ λέει ἐκείνη, εἶμαι ἡ Πανούκλα καὶ ἤρθα νὰ σὲ πάρω. Ἂν ὅμως μοῦ δώσῃς τὸ καλύτερό σου ἀρνί, τότε δὲν θὰ σὲ πειράξω.

Ἐόνια ὁ τσοπάνης τὸ κεφάλι του, συλλογιέται κάμποση ὥρα. Δὲν τὴν εἶχε βγάλει τὴν πανούκλα !

— Ἔλα, τῆς λέει, νὰ στὸ δώσω τὸ ἀρνί.

Τὴν πάει στὴν στάνη, τῆς διαλέγει τὸ καλύτερό του ἀρνί.

— Πάρτο, τῆς λέει. Δικό σου εἶνε.

— Ὄχι, τοῦ λέει ἐκείνη, θὰ μοῦ τὸ φέρῃς ἐσὺ στὸ σπίτι μου.

— Καὶ ποῦ εἶνε τὸ σπίτι σου ;

— Ἔλα μαζύ μου καὶ θὰ στὸ δείξω.

Τὶ νὰ κάνῃ ὁ κακομοίρης ὁ τσοπάνης. Φορτώνεται τὸ ἀρνὶ στὴν πλάτη του καὶ μπρὸς ἐκείνη, πίσω αὐτός, τραβοῦν κατὰ τὸ σπίτι της. Περπατᾶνε, περπατᾶνε, περνοῦν ἐρημιές, περνοῦνε βουνά, μὰ πουθενὰ νὰ φανῇ σπίτι. Ὁ κακομοίρης ὁ τσοπάνης φοβόταν, ἀλλὰ δὲν κοτοῦσε καὶ νὰ τὴν ρωτήσῃ. Καμμιὰ φορὰ βλέπει ἀπὸ μακρυὰ ἕνα θεόρατο παλάτι ποὺ φωτολόγνα.

— Νὰ τὸ σπίτι μου, δῶ εἶνε, λέει ἡ πανούκλα.

Μπαίνουνε μέσα, τὶ νὰ ἰδῇ ὁ τσοπάνης. Ὁλόκληρο τὸ σπίτι ἦταν μέσα γεμάτο κοντύλια ποὺ κρέμονταν ἀπ' τὸ ταβάνι καὶ φέγγανε. Ἄλλο ἦταν γεμάτο λάδι, ἄλλο ἦταν ὡς τὴν μέση, ἄλλο τσιτσίριζε, ἄλλο ἦταν ἕτοιμο νὰ σβύσῃ.

Ξαφνιασμένος ὁ τσοπάνης ρωτάει :

— Δὲν μοῦ λές, κυρὰ μου, τὶ εἶνε τοῦτα τὰ κοντύλια ;

— Αὐτά, τοῦ λέει ἐκείνη, εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ὅσο καίει τὸ κοντῆλι του, τόσο θὰ ζήσῃ κανείς, μόλις σβέσῃ, θὰ πεθάνῃ.

— Εἶνε καὶ τὸ δικό μου δῶ μέσα ; ρωτάει ὁ τσοπάνης.

— Πῶς δὲν εἶνε. Νὰ το.

Κοιτάει ὁ τσοπάνης καὶ βλέπει ἕνα κοντῆλι ξέχειλο στὸ λάδι ποὺ ἔλαμπε τόσο ὥστε χαιρόσουν νὰ τὸ βλέπῃς. Δίπλα του ἦταν κι' ἕνα ἄλλο ποὺ εἶχε ἀπομείνει μονάχα τὸ κερὸ του καὶ τσιτσίριζε κι' ἦταν ἕτοιμο νὰ σβύσῃ.

— Ποιανοῦ εἶνε τοῦτο ; ρωτάει.

— Τοῦτο εἶνε τοῦ ἀδερφοῦ σου, τοῦ λέει ἡ πανούκλα.

— Ἄχ καϋμένη, τῆς λέει ἐκεῖνος, δὲν τοῦ βάζουμε λιγάκι ἀπὸ τὸ δικό μου ποὺ ἔχει τόσο πολὺ γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ ἔτσι γρήγορα ὁ κακομοίρης.

— Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν γίνεται λέει ἡ πανούκλα. Ὅσο λάδι μπῆ ἐξ ἀρχῆς αὐτὸ εἶνε ὅλο. Ὕστερα, οὔτε μπαίνει ἄλλο, οὔτε βγαίνει...

— Ἀλήθεια ; ρωτάει ὁ τσοπάνης, οὔτε μπαίνει οὔτε βγαίνει ;

— Ἀλήθεια.

— Τότε λοιπὸν ἀντίο σας...

Καὶ κόβει πάλι τὸ ἀρνὶ στὸν ὦμο του ὁ καλὸς σου ὁ τσοπάνης καὶ πάει νὰ φύγῃ.

— Ποῦ πᾶς ; Ποῦ πᾶς, γιὰ στάσου ! τοῦ φωνάζει ἡ πανούκλα.

— Ἄμ δέ... ποὺ θὰ σταθῶ, τῆς λέει ὁ τσοπάνης. Ἐσὺ ἡ ἴδια μοῦ εἶπες τώρα πὼς δὲν μπορεῖς νὰ βγάλῃς τὸ λάδι ἀπὸ τὸ κοντῆλι μου. Λοιπὸν δὲν σ' ἔχω ἀνάγκη... Γιατὶ νὰ χοροπαίσω τὸ ἀρνί μου.

Παίρνει λοιπὸν δρόμο ὁ τσοπάνης καὶ κινάει κατὰ τὸ χωριό του. Τῆς αὐγῆς, σὰν κοντοζύγωνε νὰ φθάσῃ ἀπόψε τὴν κοιμπάνα καὶ βαροῦσε κεκριμά.

— Ποιὸς πέθανε ; ρωτάει.

— Ὁ ἀδελφός σου, τοῦ λένε.

Τότε κατάλαβε πὼς ὅλα ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ἡ πανούκλα ἦταν ἀλήθεια. Πῆγε στὸν τάφο τ' ἀδερφοῦ του, γονάτισε κ' ἔκλαψε, κ' ἔπειτα ξέννοιαστος πειὰ γλέντησε τὴν ζωούλα του καὶ ἔζησε ἑπατὸ χρόνια καὶ περισσότερα ἔχοντας καὶ τ' ἀρνί του...

Γεωργία Ταρσούλη

(Ἀπὸ ἀνέκδοτον λαογραφικὴν συλλογήν)

στυνόμος ἔβαλε λυτοὺς καὶ δεμένους νὰ τὸν παραπαλέσουν νὰ τὸν ἀφήσῃ στὸ Ἄργος, ὅπου εἶχε κτήματα. Ὁ Πλατούτσας ἐκάμφθη, ἀλλ' ἤθελε καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἀλλοπρόσαλλο ἀστυνόμο. Τοῦ ἔγραψε λοιπὸν νὰ μείνῃ ἥσυχος γιατὶ δὲν θὰ μετατεθῇ, καὶ ὅτι τὴν Κυριακὴ θὰ ἔλθῃ στὸ Ἄργος καὶ νὰ τὸν περιμένῃ στὸ σταθμὸ μὲ ὅλη τὴν ἀστυνομικὴ δύναμι. Ὁ ἀστυνόμος ἐπροθυμοποιήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴ βουλευτικὴ διαταγή. Τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα ὅλη ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις ἦταν παρατεταγμένη στὸ σταθμό. Τὸ τραῖνο φτάνει. Ὁ Πλατούτσας κατεβαίνει ἀπὸ τὸ βαγόνι, δέχεται τὰ χεροφιλήματα τῶν φίλων του, δὲν ἀπαντᾶ οὔτε λέξι στὶς δουλιὲς φιλοφρονήσεις τοῦ ἀστυνόμου, ὁ ὁποῖος τὸν συνοδεύει κοψομεσιαζόμενος ὡς στὸ ἁμάξι. Ἐκεῖ ὁ Πλατούτσας, δείχνοντας στὸν ἀστυνόμο τὴν ἄδεια θέσι, πλάγι στὸ θῶκο τοῦ ἁμαξηλάτη καὶ τοῦ λέει αὐστηρά ;

— Ἀνέβα πάνω !...

Ὁ ἄθλιος ἀστυνόμος ἐσπαρφάλωσε στὴ θέσι τοῦ λακέ, κ' ἔτσι ὁ Πλατούτσας ἐμπῆκε θριαμβευτικὸς στὴν πόλι τοῦ Ἄργους ! ...

ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ ΠΟΥ ΚΛΑΙΝΕ ΠΡΟ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Φίλιππος, ὁ γυναικάδελφος καὶ ἀρχισστράτηγος τοῦ αὐτοκράτορος Μαυρικίου, προετοιμαζόμενος γιὰ μιὰ μάχη, ἄρχισε ἄξαφνα νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί. Ἐρωτηθεὶς τότε γιὰ ποιὸ λόγο κλαίει ἔτσι, ἀπάντησε . — «Θρηνῶ τοὺς ἄνδρας ποὺ θὰ σκοτωθοῦν εἰς τὴν μάχην ἡ ὁποία θὰ δοθῇ μετ' ὀλίγον !» Καὶ ὁ στρατάρχης τῆς Σαξωνίας ἐφαίνετο πολὺ λυπημένος καὶ σκυθρωπὸς ὀλίγον πρὸ τῆς μάχης τῆς Λουφέλδης, ὅταν δὲ τὸν ρώτησαν γιατὶ εἶνε μελαγχολικός, ἀπάντησε διὰ τῶν ἑξῆς στίχων τοῦ ἀρχαίου τραγικοῦ : «*Ὀνειρέψου, ὀνειρέψου, Κηφισσέ, αὐτὴ τὴ σκληρὴ νύχτα ποὺ ὑπῆρξε γιὰ ἕναν ὁλόκληρο λαό, μιὰ νύχτα αἰωνία, ὀνειρέψου τὶς κραυγὲς τῶν νικητῶν, συλλογίσου τὶς κραυγὲς τῶν νικημένων !...*» Πόσον θὰ θρηνοῦσαν ἀλήθεια αὐτοὶ οἱ στρατηγοὶ ἂν ζοῦσαν στὸν Παναυρωπαϊκὸ πόλεμο.